

РЕШЕНИЕ

№ 23018

гр. София, 11.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **6840** по описа за **2024** година докладвано от съдия Ралица Романова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от Т. пропъртис ООД, с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район Т., [жк], [улица], ет. 3, ап. 24, представлявано от управителя Н. П. Д. срещу Решение № 2364 от 20.05.2024 г., постановено от Софийски районен съд, Наказателно отделение (НО) 3-ти състав по НАХД № 1745/2024 г. С решението е потвърдено Наказателно постановление № 38-159 от 12.12.2023 г., издадено от Председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“ /ДАНС/, с което за нарушение на чл. 54, ал. 8, изречение първо, във вр. с чл. 53, ал. 1 и чл. 15, ал. 1 от Закона за мерките срещу изпирането на пари /ЗМИП/ на осн. чл. 116, ал. 1, т. 2 от ЗМИП на дружеството касационен жалбоподател Т. пропъртис ООД, с ЕИК[ЕИК], е наложена имуществена санкция в размер на 2 000.00 лв.

В касационната жалба се изложени доводи за неправилност, необоснованост и незаконосъобразност на оспореното съдебно решение поради постановяването му в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила.

Твърди се, че първоинстанционният съд не е установил фактическата обстановка основавайки се на събраните по делото доказателства, тъй като от страна на касатора е било представено, на 06.11.2024 г., копие от лична карта на законния представител на Лидер инвестмънт-2016 ООД, която дата е преди издаването на 12.12.2023 г. на Наказателно постановление № 159. Предвид това касаторът претендира за изпълнение на изискванията на разпоредбата на чл. 54, ал. 7 от ЗМИП /в сила към 16.03.2023 г./.

На второ място в жалбата си касаторът твърди, че наличието или липсата на копие на документ за самоличност не обосновават извод за незаконосъобразност на действията на санкционираното дружество и за липса на идентификация. Посочва, че действащата разпоредба към 16.03.2023 г. /дата на сключване на договор за посредничество/, а именно чл. 54, ал. 7 от ЗМИП препраща не само към намерената за нарушена разпоредба на чл. 53, ал. 1 от ЗМИП, но и към всички алинеи на чл. 53 от ЗМИП като въз основа на това се излага довод, че при наличие на събрани данни за лицето по чл. 53, ал. 2 от ЗМИП няма необходимост да се представя официален документ за самоличност и снемане на копие от него съобразно чл. 53, ал. 1 от ЗМИП, тъй като събраните данни по чл. 53, ал. 2 от ЗМИП съдържат данните за въпросния документ и по този начин се отрича цялата процедура по чл. 53, ал. 3 до ал. 6 от ЗМИП.

На следващо място касаторът, в жалбата си посочва, че разпоредбата на чл. 15, ал. 1 от ЗМИП, сочена за нарушена в АУАН и в НП няма отношение към процесното деяние, за което са приложими специални правила от закона, а не общите такива.

В жалбата си касаторът твърди, че при съставяне на АУАН и издаване на НП са нарушени разпоредбите на чл. 42, ал. 1, т. 4 ЗАНН, респ. чл. 57, т. 5, пред. 1 ЗАНН, както и че в АУАН и наказателното постановление липсва описание какво следва да включва комплексната проверка по чл. 10 от ЗМИП и какви действия не са извършени от санкционираното дружество.

Касационният жалбоподател твърди също, че идентификация посредством снемане на копие от документ за самоличност е извършена, независимо от това, че копие от личната карта е представено на по – късен етап, както и обстоятелството, че същото физически не се е намирало в папката на клиентското досие не означавало, че не е било налично или че такова е липсвало.

На следващо място в касационната жалба е посочено, че изискванията на закона са изпълнени като е представено копие от документ за самоличност на законния представител на Лидер инвестмънт-2016 ООД, което изключва нарушението в наказателното постановление за липса на идентификация по смисъла на чл. 53, ал. 1 от ЗМИП като се посочва, че липсата на копие на документа е отделно друго административно нарушение, а именно нарушение на чл. 68 от ЗМИП за непредставяне при поискване на документи.

В касационната жалба се твърди, че дори формално да се приеме наличие на извършено административно нарушение, то предприетите действия от страна на Т. пропъртис ООД като задължено лице по чл. 4 от ЗМИП са били в достатъчна степен адекватни на оценения риск от сделката, което води до извода за приложение на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН. Иска се от съда да отмени решението на Софийски районен съд и да постанови друго, с което да отмени наказателното постановление. Претендира разносски по делото.

Ответникът на касационната жалба – Председателя на Държавна агенция „Национална сигурност” не се възползвал от правото си на отговор на касационната жалба.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, редовно призован, не се представлява.

Ответната страна в касационното производство – Председателя на Държавна агенция „Национална сигурност”, редовно призован, не се явява, не се представлява. Изпратено е становище за даване на ход на делото, ведно с писмени бележки в защита на тезата си. Изразено е искане касационната жалбата на Т. пропъртис ООД, с ЕИК[ЕИК] да бъде оставена без уважение, съответно да бъде потвърдено като законосъобразно и правилно Решение № 2364 от 20.05.2024 г. на Софийски районен съд.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор К., който дава заключение, че касационната жалба е основателна, решението на Софийски районен съд е неправилно и незаконосъобразно.

Административен съд София – град, VII касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима като подадена от легитимирано лице в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, приложим по силата на чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Решението на районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка:

На 27.10.2023 г. на касационният жалбоподател е бил съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) след извършена проверка на място по чл. 108, ал. 3 от Закона за мерките срещу изпирането на пари, въз основа на Заповед рег. № ФР-9-189/08.09.2023 г. на директора на Дирекция „Финансово разузнаване“ към Държавна агенция „Национална сигурност“, издадена на основание Заповед № 3-1085/18.04.2018 г. и Заповед № 3-2121/14.08.2023 г. на председателя на ДАНС да бъде извършена проверка на място на дружеството Т. пропъртис ООД, с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район Т., [жк], [улица], ет. 3, ап. 24 като задължено лице по чл. 4, т. 18 от Закона за мерките срещу изпирането на пари.

В периода на проверката въз основа на представени досиета е било установено че дружеството касатор е сключило договор за посредничество на 16.03.2023 г. с дружество Лидер И. - 2016 ООД и като задължено лице по чл. 4, т. 18 от ЗМИП, касаторът не е идентифицирал законния представител на клиента си – юридическо лице със снемане на копие от лична карта на физическото лице.

Въз основа на АУАН № ФР-10-8047/27.10.2023 г. и Констативен протокол с рег. № ФР-10-8037/27.10.2023 г. на дружеството касатор е издадено Наказателно постановление № 38–159/12.12.2023 г. за това, че в качеството на задължено лице по чл. 4, т. 18 от ЗМИП Т. пропъртис ООД, с ЕИК[ЕИК] не е идентифицирало законния представител на клиента си Лидер И. - 2016 ООД съгласно реда и условията, предвидени в чл. 54, ал. 8, изр. 1, вр. чл. 53, ал. 1 и чл. 15, ал. 1 от ЗМИП преди сключване на договор за посредничество при продажба на недвижими имоти с дата 16.03.2023 г. като е за извършеното нарушение е наложена имуществена санкция, в

размер на 2000 лева.

За да потвърди НП първоинстанционният съд приел, че актът за установяване на административно нарушение, въз основа, на който е издадено наказателното постановление съдържа реквизитите, предвидени в разпоредбата на чл. 42 от ЗАНН. Съставен е от оправомощено длъжностно лице по чл. 123, ал. 1, изр. 1 от ЗМИП, във вр. със Заповед № ФР-9-189/08.09.2013 г. на директора на дирекция „Финансово разузнаване“ към Държавна агенция „Национална сигурност“, както са спазени и разпоредбите на чл. 40, ал. 1 и чл. 43, ал. 1 от ЗАНН относно съставянето и връчване му. По отношение на издаденото наказателно постановление Софийски районен съд приел, че са спазени процесуалните правила за форма и съдържание, визирани в чл. 57, ал. 1 от ЗАНН. Относно датата на извършване на нарушението е направен извод, че същата може да бъде безспорно изведена от съдържанието на наказателното постановление, където е посочена датата на договора за посредничество, а именно 16.03.2023 г. Прието е, че наказателното постановление е издадено от компетентен орган по чл. 123, ал. 1, изр. 2 от ЗМИП, а именно от председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“.

По отношение на извършеното нарушение на задължено лице по чл. 4, т. 18 от ЗМИП, а именно Т. пропъртис ООД, което не е идентифицирало законния представител на клиента си – юридическо лице Лидер И. - 2016 ООД със снемане на копие от лична карта на физическото лице, в случая на Б. Г. З., ЕГН [ЕГН] въззивната инстанция не приема довода, че това действие прави несъставомерно нарушението и приема, че нарушението е квалифицирано правилно по чл. 54, ал. 8, изр. 1, вр. чл. 53, ал. 1 и чл. 15, ал. 1 от ЗМИП.

Първоинстанционният съд приема, че нарушението е формално и няма съставомерни вреди, но не приема, че вредните последици са незначителни или липсват, тъй като става въпрос за лице, което по занятие извършва посреднически сделки, извършва тази дейност продължителен период от време и е задължено да изпълнява мерките предвидени в ЗМИП, като идентифицира законните представители на своите клиенти - юридически лица.

Така описаната фактическа обстановка първоинстанционният съд е установил въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства, подробно описани в съдебното решение.

Настоящият касационен състав намира, че оспореното първоинстанционно решение е правилно, доколкото същото е валидно, допустимо и съответно на материалния закон. Касационният състав споделя изцяло фактическите установявания на първоинстанционния съд и приема, че Софийски районен съд е направил верен анализ на доказателствата събрани в хода на воденото административно наказателно производство. АУАН и НП са издадени от компетентни органи и в законоустановения срок. Същите отговарят на изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите К. Т. Д. - актосъставител и С. С. С. - присъствала при установяване на нарушението и съставяне на акта, както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл. 283 НПК. Въз основа на тях е обоснован правния извод, че при провеждане на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения и правилно е приложен материалния закон.

Настоящият състав приема, че касационният жалбоподател е извършил от обективна

страна нарушение на чл. 54, ал. 8, изр.1, вр. чл. 53, ал. 1 и чл. 15, ал. 1 от ЗМИП като при извършената проверка за периода 11 – 19.09.2023 г. Т. пропъртис ООД - задълженото лице по чл. 4, т. 18 от ЗМИП не е идентифицирало законния представител на клиента си Лидер И. - 2016 ООД преди сключване на договор за посредничество при продажба на недвижими имоти на дата 16.03.2023 г.

Деловото взаимоотношение по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на ЗМИП в случая е сключването на договора за посредничество, като преди този момент за Т. пропъртис ООД, по силата на чл. 15, ал.1 от ЗМИП е възникнало задължение да идентифицира законния представител на клиента си Лидер инвестмънт – 2016 ООД като приложи разпоредбата на чл. 54, ал. 8, изречение първо от ЗМИП /предишна ал. 7 - ДВ, бр. 84 от 2023 г./, която препраща към изпълнение на чл. 53 от ЗМИП, в която изрично е посочено, че идентифицирането на физическите лица се извършва чрез представяне на официален документ за самоличност и снемане на копие от него. Двете задължения визирани от законодателя са заложили кумулативно, а не алтернативно и касационният жалбоподател като задължено лице извършващо посредничество при продажба на недвижими имоти следва не само да изисква представяне на официален документ за самоличност, а и задължително да снее копие от него. Настоящият съдебен състав приема, че касаторът като задължен субект по чл. 4, т. 18 от ЗМИП е бил длъжен да идентифицира законния представител на клиента си Лидер инвестмънт – 2016 ООД, а именно физическото лице Б. Г. З. с ЕГН [ЕГН], чрез представяне от същата на официален документ за самоличност и снемане на копие от него.

Следва да се посочи, че съгласно изискванията на чл. 53, ал. 7 от ЗМИП, когато идентифицирането се извършва без присъствието на подлежащото на идентификация физическо лице, идентифицирането може да се извърши и чрез представяне на копие на официален документ за самоличност. По силата на чл. 53, ал. 1 от ЗМИП, идентифицирането на физическите лица се извършва чрез представяне на официален документ за самоличност и снемане на копие от него. Какви конкретни данни следва да се съберат за физическото лице сочи нормата на чл. 53, ал. 2 от ЗМИП. Разпоредбата на чл. 53, ал. 5 от ЗМИП акцентира върху необходимостта от събиране на данни от други официални документи за самоличност или други официални лични документи, чийто срок на валидност не е изтекъл и на които има снимка на клиента, чрез снемане на копие от тях, когато в официалния документ за самоличност не се съдържат всички данни по ал. 2.

На следващо място следва да се посочи, че нормата на чл. 53, ал. 6 от ЗМИП урежда хипотеза при липса на друга възможност събирането на данните по ал. 2, т. 3 и 5 да се извърши и чрез представянето на други официални документи или документи от надежден и независим източник. Легалната дефиниция на „официален документ за самоличност“ е дадена в § 1, т. 12 от ДР на ЗМИП и това е документ по смисъла на: а) член 13 и чл. 14, ал. 1 от Закона за българските лични документи; б) параграф 1, т. 3 от допълнителните разпоредби на Закона за чужденците в Република България; в) член 21, ал. 1 от Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз и членовете на техните семейства; г) документ за самоличност, издаден от чужд компетентен държавен орган, с уникален идентификационен номер на документа, дата на издаване и валидност, съдържащ снимка, имена, дата и място на раждане на лицето и гражданство. Във връзка с изложеното се явява неоснователно възражението, изложено от касационният жалбоподател, че сочената от АНО разпоредба – чл. 54, ал. 7 от ЗМИП, препраща към

чл. 53 от същия закон, без да се конкретизира към коя алинея точно. Съдържанието на чл. 53 от ЗМИП, изчерпателно изброява как би следвало, задълженото дружество да удостовери самоличността на лицето, законен представител на контрагента си.

Разпоредбата на чл. 116, ал. 1, т. 2 от ЗМИП установява административнонаказателна отговорност за задължените лица по чл. 4, т. 18 от ЗМИП, които извършат нарушение на чл. 54, ал. 8 изр. първо, във вр с чл. 53, ал. 1 и чл. 15, ал. 1 от ЗМИП.

След анализ на представените пред първоинстанционният съд доказателства и с оглед наведените в касационната жалба възражения, настоящия касационен състав счита, че не са допуснати нарушения на съдопроизводствените правила по см. на чл. 348, ал. 1, т. 2 във вр. ал. 3 НПК, като по време на проведеното съдебно производство пред СРС са събрани и приети всички доказателства, посредством които са изяснени в пълнота и безпротиворечивост относимите факти. Съдебният състав е изпълнил процесуалното си задължение, като е постановил решението, след като е изяснил в цялост фактическата обстановка и е била осигурена възможността за пълноценно упражняване на правото на защита на касатора. В хода на съдебното следствие са събрани писмени и гласни доказателствени средства, чрез които се възпроизвеждат детайлно и в конкретика настъпилите факти във връзка с извършване на нарушението. Пред първоинстанционната съдебна инстанция не са събрани и приети други доказателства, които да оборват констатациите и извода на органа за извършено нарушение, чрез форма на изпълнителното деяние, а именно чрез бездействие.

Възприемат и се споделят и правните изводи на СРС, че извършеното административно нарушение не представлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН - такъв, при който извършеното административно нарушение с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид. Съвкупната преценка на всички тези обстоятелства трябва да обуслови във всеки конкретен случай по-ниска степен на обществена опасност на конкретното извършено нарушение в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от същия вид. По принцип е възможно и формалните /на просто извършване/ административни нарушения да се определят за маловажни, но същите следва да се отличават от обикновените, типични нарушения от този вид. За съставомерността на деянието законът не поставя изискване да са настъпили каквито и да е вредни последици за някой субект или за държавата като цяло. Правната теория и съдебната практика е последователна и непротиворечива по въпроса, че обстоятелствата, визирани от състава, очертават в тяхната съвкупност онова именно типично общественоопасно деяние, което нормата забранява като престъпление, респ. нарушение от даден вид. Обусловената от тях типична обществена опасност на деянието е съобразена при фиксиране на установената санкция, поради което тези обстоятелства не могат след това да се явят едновременно като такива, които определят и индивидуалната тежест на конкретното нарушение от този вид, и следващото се за него индивидуализирано наказание.

Анализирайки приложените по делото доказателства, касационната инстанция заключава, че в конкретния случай не може да се приложи разпоредбата на чл. 28 ЗАНН. Извършеното деяние е застрашило обществените отношения,

предмет на защита, с достатъчна интензивност, за да се приеме, че същото е административно нарушение. Това е така, тъй като нарушението засяга същността и легалните цели на закона, свързани с мерките за превенция на използването на финансовата система за целите на изпирането на пари, както и организацията и контролът по тяхното изпълнение. Съгласно чл. 3, т. 1 от ЗМИП една от мерките за превенция на използването на финансовата система за целите на изпирането на пари е комплексната проверка на клиентите, във връзка с предотвратяване извършването на нарушения по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗМИП.

По силата на § 59 от Преамбюла на Директива (ЕС) 2015/849 важноста на борбата с изпирането на пари и финансирането на тероризма следва да доведе до въвеждане от държавите членки в националното право на ефективни, съразмерни и възпиращи административни санкции и мерки за неспазване на национални разпоредби, с които се транспонира настоящата директива. Съгласно чл. 13, ал. 2 от Директива (ЕС) 2015/849 държавите членки гарантират, че задължените субекти прилагат всяко от предвидените в параграф 1 изисквания за комплексна проверка. Според чл. 58, § 1 от Директива (ЕС) 2015/849 държавите членки гарантират, че задължените субекти могат да бъдат подведени под отговорност за нарушения на националните разпоредби, с които се транспонира настоящата директива. Всички произтичащи санкции и мерки трябва да са ефективни и пропорционални и да имат възпиращ ефект. За установеното нарушение на касатора е наложена минимална по размер санкция по чл. 116, ал. 1, т. 2 ЗМИП. Липсват каквито е да било данни по делото, че процесното нарушение разкрива по-ниска степен на обществена опасност на деянието и дееца от други идентични нарушения. Представеното на по-късен етап в административното производство копие от лична карта на лицето Б. З. е отчетено от органа при определяне на минималния размер на имуществената санкция.

При това положение, съдът приема, че от Т. пропъртис ООД е извършено нарушение на обществени отношения, които се отличават с по-висока степен на закрила. Липсата на доказателства за смекчаващи отговорността на наказаното лице обстоятелства навежда на извода, че не са налице достатъчно аргументи за квалифициране на извършеното деяние като маловажен случай по чл. 28 ЗАНН /в т. см. е задължителното за съдилищата тълкувателно решение № 1/12.12.2007 г. по т. дело № 1/2007 г. на ВКС на РБ./.

Предвид изложеното, съдът намира, че наказателното постановление, предмет на съдебен контрол е законосъобразно, както правилно е приел районният съд. Ето защо, съдебното решение предмет на касационен контрол е правилно, тъй като по отношение на него не са налице касационните основания на чл. 348 от НПК, вр. с чл. 63в от ЗАНН, поради което и при условията и реда на чл. 221, ал. 2 от АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и с оглед направеното искане на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира същото за основателно. Съгласно чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен

от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. На основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 150 лв., поради което съдът намира, че следва да се присъди такова към определения от закона минимум. По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, VII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2364 от 20.05.2024 г., постановено по н.а.х.д. № 1745/2024 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 3 състав.

ОСЪЖДА Т. пропъртис ООД, с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район Т., [жк], [улица], ет. 3, ап. 24 да заплати на Държавна агенция „Национална сигурност“ сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща съдебни разноски в касационно производство.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: